

Arrest

**nr. 52 050 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 22 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 4 mei 2006 het Rijk is binnengekomen, diende op 5 mei 2006 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 16 mei 2006 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

1.3. Op 22 juni 2006 besliste de adjunct-Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verder onderzoek inzake verzoeksters asielverzoek noodzakelijk was.

1.4. De adjunct-Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 29 september 2006 de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.5. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen besliste op 27 maart 2007 dat het ingestelde beroep ongegrond was en weigerde verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.6. Bij beschikking nummer 883 van 28 juni 2007 werd het ingestelde cassatieberoep door de Raad van State toelaatbaar verklaard.

1.7. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 9 juli 2007 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Deze beslissing werd verzoekster op 7 augustus 2007 ter kennis gebracht.

1.8. Bij arrest nummer 177.397 van 29 november 2007 verwierp de Raad van State het tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 27 maart 2007 ingestelde cassatieberoep.

1.9. Verzoekster diende bij schrijven gedateerd op 28 februari 2008 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. Op 28 november 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoekster op 9 januari 2009 ter kennis gebracht.

1.11. Verzoekster diende bij schrijven gedateerd op 3 november 2009 een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 2 augustus 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoekster op 25 augustus 2010 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard luidt als volgt:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2009 werd ingediend door :

*(G. H., H.) (R.R. ...)
nationaliteit: Ethiopië
geboren te (...) op (...)
adres: (...), 3000 Leuven*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om

binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Hij diende een asielaanvraag in op 05.05.2006, die werd afgesloten op 27.03.2007 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 06.04.2007. Deze procedure duurde dus minder dan een jaar ipv de vereiste 4 jaar zoals vermeld onder punt 1.1.

Vervolgens diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat werd afgesloten op 20.12.2007. De procedure bij de Raad van State was dus niet hangende op 18.03.2008. Betrokkene had echter wel een aanvraag tot regularisatie hangende op 18.03.2008 die onontvankelijk werd verklaard dd 28.11.2008. In totaal duurde deze procedure van betrokkene 2 jaar 7 maanden en 23 dagen (procedure bij de Raad van State en regularisatie inbegrepen) en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure zoals vermeld onder punt 1.2.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds 2006 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8.B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, (een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie bezit alsook certificaten Nederlands, een inschrijvingsformulier schooljaar 2009-2010 Nederlands en Frans en diverse sociale getuigenissen), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. (...)"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster op 25 augustus 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor op datum van 27.03.2007

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 07.08.2007. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land (...)."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. In zoverre verzoekster aangeeft dat zij "een beroep tot nietigverklaring en ter omzetting van een verzoek tot herziening" wenst in te dienen "op grond van artikel 230, § 1, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen" tegen een "'beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten', betekend op 25.08.2010", dient te worden vastgesteld dat verzoekster een dergelijke beslissing niet voegt bij haar verzoekschrift en uit het door verweerder neergelegde administratief dossier evenmin blijkt dat een dergelijke beslissing werd genomen ten aanzien van verzoekster. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift evenwel de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt en een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 25 augustus 2010 ter kennis werd gebracht. Er dient dan ook, mede gelet op de in het verzoekschrift opgenomen verwijzing naar deze beslissingen en de verklaringen van de raadvrouw van verzoekster ter terechtzitting, uitgegaan te worden van het gegeven dat deze twee beslissingen door verzoekster bestreden worden.

2.2. Daarnaast moet worden geduïd dat artikel 39/82, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding gemaakt wordt van een verzoek tot nietigverklaring en verzoekster pas in de tekst van het verzoekschrift aangeeft ook een verzoek tot schorsing te willen inleiden, dient gelet op de bovenvermelde wetsbepaling huidige verzoekschrift geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

2.3. Verzoekster voegt bij haar inleidende verzoekschrift een nieuw stuk, met name een arbeidsovereenkomst van 8 september 2010, en verzoekt de Raad *“de regularisatie toe te kennen.”* Zij verliest hierbij evenwel uit het oog dat de Raad in het voorliggende geschil, overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, optreedt als annulatierechter en het de Raad dan ook niet toekomt om in de plaats van het bevoegde bestuur te beslissen of een verblijfsmachtiging dient toegekend te worden.

2.4. De Raad merkt ambtshalve verder op dat luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Verzoekster stelt in haar inleidende verzoekschrift het volgende:

“(…) 2.1. Eerste middel

Schending van artikel het gelijkheidsprincipe artikel 10 en 11 en 191 van de Grondwet en artikel 26 van het internationaal verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat Anderzijds motiveert de gemachtigde ambtenaar dat” betrokkene eventueel in aanmerking zou kunnen komen voor punt 2.8 B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. en zij zou om hierop aanspraak te kunnen maken een eventueel behoorlijk ingevuld arbeidscontract moeten voorleggen. “waarbij dus het criterium van de prangende humanitaire situatie en de duurzame lokale verankering niet aanwezig zou zijn.

2.2. Tweede middel

“Terwijl overeenkomstig de instructie van 19.07.2009 verzoekster wel aan de criteria voldoet van duurzame verankering met ondermeer het arbeidscontract.

Zoals reeds medegedeeld is deze motivatie van de weigering gebaseerd op de instructie die niet meer bestaat in de juridische orde (zie arrest RvS nr. 198.769 van 9 december 2009), en is deze motivatie dus niet meer adequaat in de zin van de wet van 1991.

Dat immers de administratie elk geval individueel in functie van de wet dient te onderzoeken en bijgevolg heeft zijn niet het recht zoals dit in casu is gebeurd om te weigeren en alleen door aan te voeren dat aan geen enkel criterium van de instructie is voldaan. Er zijn immers tal van situaties die niet in de betreffende instructie zijn beschreven maar die toch kunnen rechtvaardigen dat een verblijfstitel wordt verleend. Er wordt bijzondere aandacht besteed aan vreemdelingen die tot een kwetsbare groep behoren.

Nu uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster weliswaar in de strikte zin niet de gestelde criteria voldoet, maar wel geloofwaardige argumenten aanbrengt over de uitzonderlijke omstandigheden waarom zij in België wil verblijven en kan verblijven bewezen door het bijgebracht arbeidscontract.

Bijgevolg is zij dus wel volledig op discriminatoire wijze behandeld en dient de beslissing van de DVZ vernietig te worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

In de mate dat verzoekster zich beroept op een schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, van artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgesteld te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 en van het

gelijkheidsbeginsel, moet worden opgemerkt dat de aangehaalde bepalingen niet uitsluiten dat een verschil in bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat (cf. Grondwettelijk Hof, nr. 23/89, 13 oktober 1989). De Raad kan voorts slechts vaststellen dat verzoekster – nu haar uiteenzetting bij wat zij omschrijft als haar “*eerste middel*” geen enkele samenhang vertoont en geen leesbaar geheel vormt – in gebreke blijft te duiden welke categorieën op ongelijke wijze behandeld worden of om op duidelijke wijze uiteen te zetten om welke andere reden zij van oordeel is dat deze bepalingen geschonden zijn, zodat dit “*middel*” bij gebreke aan een begrijpelijke toelichting onontvankelijk is.

Door daarnaast slechts te verwijzen naar een schending van “*de wet van 1991*”, blijft verzoekster in gebreke om op een duidelijke wijze te duiden welke specifieke wet en wetsbepaling volgens haar is geschonden door het nemen van de bestreden beslissing. Haar “*tweede middel*” is bijgevolg eveneens onontvankelijk.

Er kan bijgevolg slechts vastgesteld worden dat verzoekster in gebreke is gebleven om op voldoende duidelijke wijze de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden geachte rechtsbeginsel aan te geven, evenals de wijze waarop deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel zou zijn geschonden door de bestreden beslissingen. Het verzoekschrift omvat derhalve geen middel zoals voorzien in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Dit vormgebrek kan na het verstrijken van de beroepstermijn niet meer goedgeemaakt worden tijdens het verdere verloop van het geding, zelfs niet wanneer dan middelen worden opgeworpen die de openbare orde raken, of die niet vroeger konden worden opgeworpen (A. WIRTGEN, *Administratieve Rechtsbibliotheek: 10. Raad van State, I. afdeling bestuursrechtspraak, 3. Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen*, Brugge, die Keure, 2004, 31; R. STEVENS, *Administratieve Rechtsbibliotheek: 10. Raad van State, I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 74). Een initieel onontvankelijk middel kan ook niet meer ontvankelijk worden gemaakt door aanvullingen in een repliekmemoire (RvS 15 mei 1995, nr. 53.240; RvS 19 februari 2001, nr. 93.387).

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK